

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného Mgr. Ritou Kubicovou, advokátkou se sídlem Nemocniční 2902/13, 702 00 Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 14. 7. 2004, č. j. OAM-2263/VL-20-11-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 5. 2005, č. j. 60 Az 142/2004-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2004 žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí, doručené mu 17. 7. 2004, včasnou žalobou. Vyjádřil v ní svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, který odůvodnil odkazem na pohovory před žalovaným a na ostatní obsah správního spisu, a navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána. V doplnění žaloby ze dne 17. 9. 2004 pak dodal, že má v České republice manželku a dítě, a citoval čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 12. 5. 2005; přisvědčil přitom žalovanému v závěru, že žalobce opustil svou vlast kvůli ekonomickým problémům a žádost o azyl podal ve snaze legalizovat svůj zdejší pobyt. Žalovaný tak s jeho žádostí naložil správně.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel se domnívá, že rozhodující orgány pochybily, pokud v jeho případě nezkoumaly možnost udělení humanitárního azylu. O humanitární azyl totiž nelze žádat, a je tedy povinností správního orgánu posuzovat tuto eventualitu z vlastní iniciativy. To žalovaný neučinil, a naopak odmítl o humanitárním azylu rozhodovat. Krom toho je stěžovatel přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu: to plyne z článků metodické příručky, které citoval v doplnění

žaloby. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V samostatném podání požádal stěžovatel o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není přípustná.

Citace článků metodické příručky citovaných v doplnění žaloby, na něž se stěžovatel v kasační stížnosti odvolává, není řádně uplatněným stížním bodem, stejně jako jím není holá citace zákonného ustanovení. Postrádá totiž jakékoli skutkové důvody, které by objasňovaly, jak konkrétně se citovaný text vztahuje ke stěžovatelově věci a v čem přesně stěžovatel spatřuje nesprávné právní posouzení své situace. Ostatně tato strohá citace – krom toho, že byla obsažena v podání učiněném až po lhůtě k podání žaloby – nedosahuje ani kvality žalobního bodu, na jehož základě by napadené rozhodnutí mohl přezkoumat krajský soud. Jelikož tedy výňatek z metodické příručky nelze považovat za žádný z důvodů kasační stížnosti, jak je vymezuje § 103 odst. 1 s. ř. s., představuje tzv. důvod jiný, který zakládá v této části nepřípustnost kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Co se pak týče samotných důvodů kasační stížnosti, stěžovatel namítl nesprávné posouzení právní otázky: krajský soud totiž nevytkl žalovanému, že neposuzoval případné okolnosti pro udělení humanitárního azylu, ač tak podle stěžovatele učinit měl. V žalobě však stěžovatel takovou námitku neuplatnil: nic mu v tom přitom nebránilo, protože jeho výtka se vztahuje k závěru, k němuž se ve svém rozhodnutí přiklonil již žalovaný. Vnesl tak do kasačního řízení výlučně nové právní důvody, o nichž se v řízení před krajským soudem nezmiňoval, i když tak učinit mohl. Jakkoli tedy žalovaný ve svém rozhodnutí zřetelně objasnil, proč nerozhodoval též o humanitárním azylu podle § 14 zákona o azylu, stěžovatel nechal tento závěr v žalobě nepovšimnout a omezil se jen na oznámení nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, aniž tento nesouhlas blíže upřesnil konkrétními právními výtkami. Nové důvody neuplatněné v řízení před krajským soudem jsou přitom v kasačním řízení nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je tedy založena pouze na nových důvodech, které nebyly obsaženy v žalobě, a je proto nepřípustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu